

ת"פ 22051/11/12 - מדינת ישראל, אגף המכס והמע"מ ירושלים נגד משה ישי ביטון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22051-11-12 בית המכס ומע"מ ירושלים נ'
ביטון

לפני
בעניין: כבוד השופט הבכיר מרדכי כדורי
מדינת ישראל באמצעות רשות המסים -
אגף המכס והמע"מ ירושלים

המאשימה

נגד

משה ישי ביטון

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשלוש עבירות של מסירת דו"ח הכולל ידיעה לא נכונה לפי סעיף 117(א)(3) לחוק מס ערך מוסף תשל"ו - 1975 ובעבירה של אי הגשת דו"ח תקופתי במועד לפי סעיף 117 (א)(6) לחוק האמור.

כמפורט בהכרעת הדין, בדו"ח התקופתי לחודש ינואר 2009 דיווח הנאשם על מחזור עסקאות של 13,762 ₪, בעוד מחזור העסקאות שלו עמד על 314,903 ₪. בדו"ח לחודש מרץ 2009 דיווח הנאשם על מחזור עסקאות אפס, בעוד שמחזור העסקאות שלו באותה תקופה עמד על 340,762 ₪. בדו"ח התקופתי לחודש אוגוסט 2009 דיווח הנאשם על מחזור עסקאות אפס, בעוד שמחזור העסקאות שלו הסתכם ב-404,841 ₪.

בנוסף לאמור, הנאשם הגיש את דו"ח חודש ינואר 2009 באיחור של 198 יום.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה טענה כי אין מקום לבטל את הרשעת הנאשם. לטענתה, הימנעות מהרשעה שמורה למצבים קיצוניים ויוצאי דופן, בהם כתוצאה מההרשעה עלול להיווצר פער בלתי סביר בין עוצמת הפגיעה בנאשם לבין התועלת לאינטרס הציבורי והחברתי הכללי. מצבים אלה אינם חלים בעבירות מס, המבוצעות לרוב על ידי נאשמים נורמטיביים, וסוגיית שיקומם אינה עומדת על הפרק. בנוסף, הפסיקה נוטה לנקוט יד קשה נגד עברייני המס, לתת משקל רב יותר לשיקולי ההרתעה ולאינטרס הציבורי על פני נסיבותיהם האישיות, ולא להימנע מהרשעתם. עוד ציינה המאשימה לעניין זה כי

לנאשם עמדה האפשרות למנוע את הבאתו לדין באמצעות תשלום כופר, אך הוא בחר להימנע מכך.

עוד טענה המאשימה כי עבירות המס משבשות את תקינות מנגנון גביית המיסים, פוגעות במשק המדינה ומערערות את אמון הציבור בערך השוויון ובנטל המיסים. בשל כך נקבעו בגין בפסיקה עונשי מאסר בפועל וקנסות מרתיעים.

הנאשם, כך טענה המאשימה, גזל מהקופה הציבורית מס בסך של כ- 200,000 ₪, בחר לנהל הוכחות, על אף שהודה כי הוציא את החשבוניות נשוא האישום ולא דיווח עליהן למע"מ. כן ציינה כי לנאשם נותר חוב מס של 112,000 ₪ (קרבן), בגינו הגיע להסדר תשלומים עם רשויות מע"מ עובר למועד הטיעונים לעונש. המאשימה הוסיפה כי בעבר, גם קודם הגשת כתב האישום וגם לאחר הגשתו, הנאשם חתם על הסדרי תשלומים עם מע"מ, אך לא עמד בהם.

לאור האמור טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 חודשי מאסר בפועל לבין 8 חודשי מאסר בפועל, בתוספת מאסר על תנאי וקנס.

חרף האמור, ועל אף שאי הסרת המחדלים מחייבת בדרך כלל ענישה של מאסר בפועל, ביקשה המאשימה, "בהתחשב במכלול השיקולים", להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס מרתיע.

ההגנה טענה כי הנאשם פעל ללא שום תכנון, ואף לא הואשם בתכנון להתחמק ממס. לטענת הסנגור, תכנון משמעו טוויית תוכנית עבריינית הכוללת חמיקה מרשויות האכיפה. לעומת זאת, הנאשם לא תכנן להתחמק מתשלום המס, ולאחר שהתחוויר לו כי הוגשו דוחות אפס, הוא ניגש בעצמו לרשויות המס ודיווח על העסקאות החסרות.

ההגנה הוסיפה כי אם הנאשם היה מקבל ייעוץ מתאים הוא יכול היה לפעול בהליך של גילוי מרצון וליהנות מחסינות מההליך הפלילי. לטענתה, תכלית הגעתו של הנאשם למשרדי מע"מ בחודש ספטמבר 2009 היתה לבקש לשלם החוב בתשלומים. הוא אכן החל לשלם מספר תשלומים, אך לא הצליח לשלם את כולם. משכך, ראוי היה שלא לפתוח נגדו בהליכים פליליים.

ההגנה טענה עוד כי לא נגרם נזק לקופה הציבורית, שכן חלק מהחוב שולם על ידי הנאשם, ויתרתו, הכוללת הפרשי הצמדה וריבית, מצויה בהסדר. כמו כן, לא היה צפוי להיגרם נזק, שכן הנאשם לא ניסה להטעות את מע"מ בדבר סכום החוב, וכל השאלה היתה ההסדר המתאים.

עוד טענה ההגנה כי מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, שלא היה לו מקור לשלם את סכום המס, הוא זה שהביא אותו לבצע את העבירות.

הסנגור הוסיף וטען כי מעשיו של הנאשם הינם הרבה יותר מחרטה. אין מדובר בנאשם המביע חרטה מהשפה ולחוץ, אלא במי שביקש לשלם את חובו בזמן אמת.

לטענת ההגנה, מתחם הענישה ההולם את הנסיבות נע בין אי הרשעה לבין מאסר על תנאי וקנס נמוך.

אשר לשיקולים לקביעת העונש בתוך המתחם ציין הסנגור כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, אשר גדל בנסיבות משפחתיות לא קלות. לטענת הסנגור, העובדה שהנאשם הוציא חשבונות מס למרות שלא קיבל כסף, והעובדה שהוא בא מיוזמתו לרשויות מע"מ ודיווח על חובו, מוכיחות עד כמה מדובר באדם נורמטיבי.

הסנגור טען עוד כי הנאשם פעל להסרת המחדל. אמנם, לא עלה בידו לעמוד בהסדר קודם. אולם, עובר למועד הטיעונים לעונש הנאשם שילם סך של 40,000 ₪ שיועדו לבר המצווה של בנו, מאחר שתשלום כאמור הוצב לו כתנאי להסדר.

עוד הפנה הסנגור לפרק הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות, לתרומתו של הנאשם לחברה כמתנדב עוד מגיל 13, למצוקה של משפחתו ולטרגדיות שפקדו אותה, במיוחד בעת שאחיינו נפטר בנסיבות מזעזעות. נסיבות אלה מנעו ממשפחתו של הנאשם להירתם לעזרתו לצורך תשלום המס.

ההגנה הוסיפה כי הנאשם בחר לנהל הוכחות שכן סבר שיש לראותו כזכאי להגנה, כמי שגילה מרצון. בחירתו זו אינה צריכה לפגוע בו.

לטענת הסנגור, יש לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום. הנאשם מצוי בעיצומו של שיקום כלכלי, כאשר חלק מהחובות שצבר עדיין תלויים ועומדים. הסכומים אותם על הנאשם לשלם על פי ההסדר גבוהים ממשכורתו. קשיים כלכליים אלה גורמים, מטבע הדברים, לקשיים נוספים. אם יוטל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות הוא יאבד את מקום עבודתו. עונש זה לא יועיל לחברה, אך יפגע קשות בנאשם ובמשפחתו.

בנוסף טען הסנגור כי הימנעות מהרשעת הנאשם לא תפגע באינטרס הציבורי. לעומת זאת, קיים חשש שהרשעת הנאשם תמנע את קבלתו כעובד קבוע.

הנאשם טען כי בשל נושא המע"מ הוא חווה קשיים רבים במשך חמש שנים. לדבריו, בקשיים רבים ובמאמץ ניכר הוא שילם חלק לא מבוטל מחובו. בנוסף, בהתאם להסדר, הוא מסר 40 המחאות על חשבון החוב. אולם, אם הוא יידון למאסר לא ניתן יהיה לפרוע את ההמחאות.

דין והכרעה:

האם ניתן לבטל את הרשעת הנאשם?:

כפי שנקבע לא אחת, הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן

אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, רשאי בית המשפט להימנע מהרשעה (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** 21/8/1985). בהלכה הפסוקה נקבע כי ניתן להימנע מהרשעתו של נאשם בכפוף להתקיימותם של שני תנאים מצטברים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר באותו מקרה מסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337, 342).

כפי שיפורט להלן, הנאשם אינו ממלא אחר איזה מהתנאים הנ"ל.

ראשית, לא הוכח כי הרשעתו של הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו. בהלכה הפסוקה נקבע כי יש להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו. הובהר כי אין די באפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** 1/1/2013), ואף לא בהוכחה כי לנאשם יגרם נזק במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי (רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** 10/11/2014). החשש שהעלטה ההגנה בדבר פגיעה בעתידו התעסוקתי של הנאשם אינו אלא חשש תיאורטי בלבד, שלא ברור עד כמה תהיה להרשעה השפעה על היתכנותו. חשש תיאורטי זה אינו מלמד על פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (השוו: רע"פ 9118/12 הנ"ל, וכן ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** 3/3/2013, רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מדינת ישראל** 26/2/2013).

בנוסף, העבירות שביצע הנאשם אינן מסוג העבירות בהן ניתן לוותר על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. הנאשם נמנע מלדווח על עסקאות שסכומם עולה על מיליון ₪, ובכך גזל כספים רבים מהקופה הציבורית. בנוסף, הנאשם לא הגיש דו"ח תקופתי במועדו, אלא באיחור רב.

פעמים רבות מספור נקבע בפסיקה כי עבירות המס פוגעות בקופה הציבורית ובערך השוויון בתשלום המס, מסבות נזקים כלכליים כבדים למדינה ולציבור האזרחים, ופוגעות במערכת המס, המיועדת לאפשר לממשלה לפעול לקיום צרכי הביטחון, החינוך, הבריאות, הרווחה ועוד, ולקדם ערכים חברתיים (ע"פ (ת"א) 71687/02 **עיני נ' מדינת ישראל**, 1/4/2004).

מדובר בעבירות הקלות מאוד לביצוע, אך קשות לאיתור (רע"פ 10170/08 **עיסא נ' מדינת ישראל**, 2/3/2009, ע"פ (י-ם) 33390-06-10 **ג'לאג'ל נ' מדינת ישראל**, 21/9/2010, ע"פ (ת"א) 71378/01 **אלעוברה נ' מדינת ישראל**, 10/1/2002, ע"פ (ת"א) 70637/99 **מדינת ישראל נ' ולט**, 18/8/1999).

בהתייחס לעבירות המס קבע בית המשפט העליון:

"בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה, נוכח תוצאותיה ההרסניות למשק ולכלכלה ולמרקם החברתי, ונוכח פגיעתה הקשה בערך השוויון בנשיאת נטל חובות

המס הנדרש לצורך מימון צרכיה של החברה ולפעילות התקינה של הרשויות הציבוריות. העבריינות הכלכלית, ועבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צרכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מירמה מתוחכמים, קשים לאיתור. "

(רע"פ 512/04 אבו עביד נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 381, 384)

הפסיקה קבעה באופן עקבי כי בעבירות מס יש להעדיף את שיקולי הגמול וההרתעה על פני שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של העבריין, להם יינתן משקל נמוך (ראו לדוגמא: רע"פ 2891/05 **יעקב נ' מדינת ישראל** 20/4/2005, רע"פ 7135/10 **חן נ' מדינת ישראל** 3/11/2010 רע"פ 2843/11 **אבו עיד נ' מדינת ישראל**, 17/4/2011, רע"פ 2638/13 **עובדיה נ' מדינת ישראל**, 28/4/2013, רע"פ 4323/14 **מולדובן נ' מדינת ישראל** 26/6/2014).

ביטול הרשעתו של הנאשם אינו עולה אפוא בקנה אחד עם המסר אותו נדרש בית המשפט לחדד, אינו מתיישב עם הפסיקה הנוהגת ואינו תואם את מטרות הענישה. לפיכך, אין מנוס מלהותיר על כנה את הרשעתו של הנאשם.

מתחם העונש ההולם:

הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם פורטו לעיל.

לצורך הערכת מידת הפגיעה בערכים המוגנים הנ"ל יש להתחשב בכך שסכום העסקאות שלא דווחו על ידי הנאשם עולה על מיליון ₪, ובכך שהעבירות בוצעו במהלך תקופה של כ-8 חודשים.

לנוכח מהותם של מעשי העבירה, תדירותם, היקפם ופרק הזמן במהלכו בוצעו, לא יכול להיות ספק שהנאשם ביצע את מעשיו לאחר תכנון מראש. הגשת דו"חות תקופתיים בסכום חסר, פעם אחר פעם, אינה נעשית בהיסח הדעת, בספונטניות או באופן אקראי. במיוחד נכון הדבר בענייננו, כאשר הנאשם דיווח על מחזור עסקאות נמוך ביותר או אפס, בעוד בכל תקופה בוצעו על ידו עסקאות במאות אלפי שקלים.

הנאשם נושא באחריות מלאה ובלבדית לביצוע העבירות. לעניין זה יוער כי בהכרעת הדין נדחתה טענת ההגנה לפיה יועץ המס שטיפל בענייניו הוא הנושא באחריות לביצוע העבירות.

סברת ההגנה כי לא נגרם ולא היה צפוי להיגרם נזק לקופה הציבורית כתוצאה מביצוע העבירות, אינה מתיישבת עם העובדה שחרף השנים הארוכות שחלפו מאז בוצעו העבירות, הנאשם לא הסיר את מחדליו, ולא פרע את חוב המס במלואו. מכל מקום, מס יש לשלם במועד שנקבע לכך בדין. הנאשם לא היה בן חורין לעשות דין לעצמו, להימנע מלשלם את המס במועד, לבקש להכתיב מועד דחוי לתשלום או לנהל בעניין מו"מ עם רשויות המס. אי תשלום המס במועדו, כשהוא לעצמו, פוגע פגיעה של ממש בקופה הציבורית.

על פי המפורט בסעיפים 2, 5 ו-6 לכתב האישום, הנזק שגרם הנאשם לקופה הציבורית מסתכם בסך של 166,294 ₪. סכום המס החסר, אליו התייחסה המאשימה בטיעוניה לעונש (כ-200,000 ₪), כולל מס בגין עסקאות שלא דווחו בדו"ח התקופתי לחודש מאי 2009 (עמ' 15 לפרו' ש' 16 - 17), שאינו כלול בכתב האישום. המאשימה הצהירה כי תימנע מלבקש את הרשעת הנאשם בשל אי דיווח במועד האמור (עמ' 13 לפרו' ש' 15 - 16). לפיכך, אין להביא בחשבון את המס שלא שולם בגין חודש מאי 2009 גם במסגרת גזר הדין.

כפי שצוין בהכרעת הדין, מצבו הכלכלי הדחוק של הנאשם בתקופה הרלבנטית הוא שעמד ברקע לביצוע העבירות. הראיות מלמדות כי עת/2 העניק לנאשם הלוואה כשנה קודם למועדי העסקאות. לאחר שעסקו של הנאשם לא צלח, ומאחר שלא היתה לו אפשרות לפרוע את ההלוואה במזומן, הוא מסר לבעל חובו את מלאי כלי הרכב של העסק, והוציא את חשבוניות המס עליהן נמנע מלדווח. התמורה הכספית בעד מלאי כלי הרכב שולמה לנאשם אפוא במלואה, כולל סכום המע"מ. ברם, זו לא נמסרה לו בפועל במועד הוצאת החשבוניות, אלא זמן רב לפני כן, ולכן הוא התקשה לשלם את סכום המס שהיה עליו לשלם.

בהתאם להוראת סעיף 40 לחוק העונשין תשל"ז - 1977, יש להביא בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם לצורך קביעת מתחם עונש הקנס ההולם.

כאמור, העבירות בוצעו על רקע הקשיים העסקיים אליהם נקלע עסקו של הנאשם, שהביאו בסופו של דבר לסגירתו. בנוסף, הנאשם הציג אסמכתאות לכך שנשלחו לו דרישות לתשלום חוב, הוגשו נגדו תביעות כספיות וננקטו נגדו הליכי הוצאה לפועל. מסמכים אלה מלמדים על מצב כלכלי דחוק. אולם, לא ניתן להתעלם מכך שהמסמכים האמורים אינם עדכניים, אלא מתייחסים לתקופה במהלכה הנאשם פרע את חובו לעת/2, כנ"ל.

לאור הנסיבות המיוחדות במקרה זה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין מאסר קצר לבין 6 חודשי מאסר בפועל, וכי מתחם עונש הקנס ההולם נע בין 5,000 ₪ לבין 20,000 ₪.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחמי הענישה הנ"ל יש להתחשב בנזקים שייגרמו לנאשם ולמשפחתו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, בכך שזו לו מעורבות ראשונה בפלילים, בנסיבותיו האישיות, הכלכליות והמשפחתיות, כפי שפורטו על ידי הסנגור והנאשם בטיעוניהם, ובפרק הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות. עוד יש להתחשב בכך שגם אם הנאשם לא הסיר את מחדליו, הוא נקט לשם כך מספר פעולות, שילם חלק מקרן חוב המס, והגיע להסדר ביחס ליתרתו.

ברם, כפי שנקבע לא אחת בפסיקה, הסרת המחדלים בעבירות מס, גם אם זו מבוצעת באופן מלא, איננה מהווה תחליף לענישה, ואין בה משום מעשה חסד של הנאשם, אלא פירעון מה שניתן היה לגבות ממנו גם בדרכים אחרות. הפסיקה אף הבהירה שחוסר יכולת כלכלית של נאשם להסדיר את מחדלו אינה מהווה נימוק לקולה (רע"פ 4394/14 **פיקהולץ נ' מדינת ישראל** 17/8/2014, ע"פ 2407/05 מן נ' **מדינת ישראל** 11/7/2005).

עוד עומד לימינו של הנאשם שיתוף הפעולה שלו עם רשויות מע"מ, בכך שדיווח בעצמו על קיומו של החוב מספר

חודשים לאחר הגשת הדו"חות הכוזבים. אמנם, התיק הועבר למחלקת ביקורת במע"מ ירושלים מכיוון שהנאשם דיווח דיווחי אפס במשך תקופה מסוימת (עמ' 11 לפרו' ש' 29 ואילך), ומכיוון שהתיק עלה במדגם היחידה הכלכלית (עמ' 12 לפרו' ש' 1 - 2). אולם, העובדה שקיומו של החוב הוזן למחשבי מע"מ עוד ביום 8/11/2009, כמצוין במסמך נ/2, תומכת בגרסת הנאשם כי הוא בא מיוזמתו למע"מ, וביקש לשלם את חובו בתשלומים (עמ' 20 לפרו' ש' 16 - 22).

כפי שטוען הסנגור, בצדק, אין לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה שבחר לנהל הוכחות. אולם, הנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאי נאשם המודה בביצוע העבירות. כפי שנפסק:

"יש להתחשב לקולא בעניינם של נאשמים המודים בביצוע העבירות, מביעים חרטה עליהן ומביאים לחסכון ניכר בזמן שיפוטי; וכן, ובעיקר, כאשר הללו מסירים את המחדל ומסלקים חובם לרשויות המס עד ליום גזר-הדין..."

(עפ"ג (י-ם) 800-05-15 גולאני נ' מדינת ישראל 24/8/2015)

הנאשם לא קיים איזה מהתנאים הנ"ל לקולה.

לא ניתן לקבל את טענת ההגנה כי הנאשם הביע חרטה. במהלך המשפט ביקש הנאשם לגלגל את האחריות ליועץ המס שפעל מטעמו, או לעובדי מע"מ, שלטענתו לא פעלו כפי שהיה עליהם לפעול. טענות הנאשם נדחו, אך הוא לא חזר בו מהם, לא נטל אחריות ולא הביע חרטה.

כמו כן, אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי יש לסטות לקולה ממתחם הענישה בשל כך שהנאשם מצוי בעיצומו של שיקום כלכלי. שיקום המאפשר סטייה ממתחם העונש ההולם, בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, הינו שיקום נורמטיבי של נאשם, ולא שיקומו מבחינה כלכלית. הפגיעה הכלכלית בנאשם כתוצאה מהרשעתו והעונש שיוטל עליו מובאת בחשבון במסגרת השיקולים לקביעת העונש המתאים לו בתוך מתחם העונש ההולם, בהתאם להוראות סעיפים קטנים 1 - 3 בסעיף 40א(1) לחוק האמור.

לנוכח המפורט לעיל, נראה לי כי העונש המתאים לנאשם מצוי בחלקו התחתון של מתחם הענישה, אך לא ברף התחתון שלו.

אני דן אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך 3 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 6/1/2016 עד לשעה 10:00, במפקדת מחוז הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

2. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרור ממאסר, אם יעבור כל עבירה לפי חוק מס ערך מוסף.

3. קנס בסך 10,000 ₪, או 60 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים החל מיום 1/5/2016. אולם, אם איזה מן התשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא יתרת הקנס לתשלום מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

5129371

ניתן היום, י"ג חשוון תשע"ו, 26 אוקטובר 2015.